

ха следъ обѣдъ съ пѣсни, весели, засмѣни, съ цвѣтя и вѣнци.

Бързо укичиха училището, почистиха двора, изчистиха стаитѣ, измиха и насъ чиноветѣ.

Разбрахме. На другия день бѣше най-голѣмиятъ училищенъ праздникъ — Св. Кирилъ и Методи.

Сутринята на праздника се стече цѣлиятъ градъ въ училищния дворъ. Нашитѣ ученици, премѣнени въ най-новитѣ си дрехи, пѣха пѣсни за светитѣ братя, декламираха, а после цѣлия день училището ехтѣ отъ пѣсни, хора и веселие...

Тоя день и за насъ бѣше праздникъ, та вечерята, по тъмно си друснахме и ние славно хорце...

(Продължава въ трета книжка)

Александъръ Спасовъ

СЪНЛИВАТА ПРЕДАЧКА

Подранила баба Вела,
премѣнила се и взела
пѣстра хурка и кжделя.

Па излѣзла баба Вела
на чардака и запрела;
хемъ запрела, хемъ запѣла:

— Преди, чедо, преди, Данче,
да приготвимъ за фустанче,
за абичка и коланче,
че ще дойде зима люта,

зима люта мразовита.
Бързай, Данче, бързай съ време
да предеме, да тъчеме! —

Прела баба, тихо пѣла
и отъ пълната кжделя
пея прежда не изпрела...

Сладка дрѣмка клепки сбрала,
баба Вела не изтрала
и съсъ хурката заспала...

Г. Сърненски